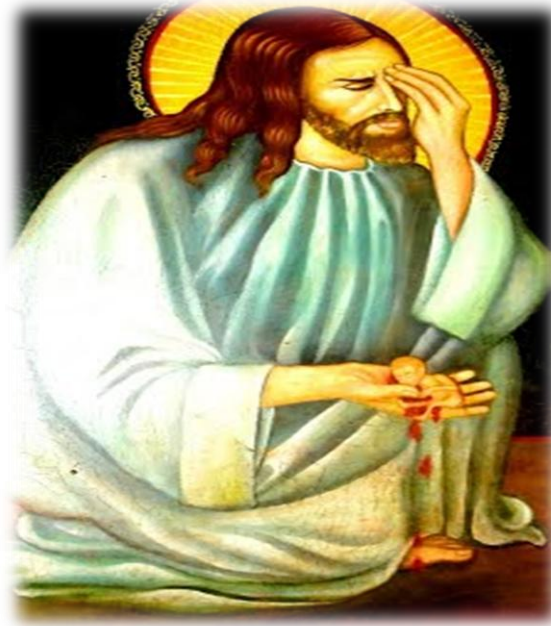

Τὸ αἷμα βοᾷ Αρχιμανδρίτου Δανιὴλ Ἀεράκη

Ὁ Ἄβελ ἀναφέρεται στὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολή ὡς **ὑπόδειγμα πίστεως**. Καὶ ἡ πίστις του μιλάει. «Καὶ ἀποθανῶν ἔτι λαλεῖται» (Ἑβρ. α' 4). Ἐγκωμιάζεται ἀπὸ τὴ Γραφή καὶ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Ἀλλὰ καὶ λαλεῖ! Λαλεῖ ὁ Ἄβελ. Τὸ αἷμα ἑνὸς ἀθώου βοᾷ τόσο δυνατὰ, ὥστε φτάνει στ' αὐτιά τοῦ Θεοῦ. «Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς Κάϊν· Τί πεποίηκας; Φωνὴ αἵματος τοῦ ἀδελφοῦ σου βοᾷ πρὸς μέ ἐκ τῆς γῆς» (Γεν. δ' 10). Το αἷμα τῶν ἀθῶων φωνάζει. Σείει τὸν οὐρανό. Ἄν μιὰ «συνηθισμένη» ἀδικία ἐναντίον ἀνθρώπου «φωνάζη» ὡς τὸν οὐρανό, π.χ. ἡ στέρησις μισθοῦ σὲ ἐργαζόμενο, κράζει μέχρι τὸν οὐρανὸ (Ἰακ. ε' 4), φανταστῆτε πῶς βοᾷ, πῶς κράζει στ' αὐτιά τοῦ Θεοῦ τὸ **ἀπεστερημένο αἷμα!** Τὸ αἷμα ἀθῶων, πού σφάζονται κάτω στὴ γῆ!

Στέρησες τὴ ζωὴ παιδιοῦ; Ἐχυσες τὸ ἀθῶο του αἷμα; Ἐσφαξες, σὺ ὁ «γιατρός», τὸ ἀγγελοῦδι τοῦ Θεοῦ μὲ τὸ ἐργαλεῖο τῆς ἐκτρώσεως; Παρέδωσες, σὺ ἡ «μάννα», τὸ βρέφος σου νὰ τὸ σφάξη ὁ ἐγκληματίας ἐκτρωσιολόγος; Συγκατατέθηκες, σὺ ὁ πατέρας, στὴ σφαγὴ τοῦ ἀθώου παιδιοῦ σου; Καὶ τώρα πλύνετε καὶ τὰ χέρια σας νομίζοντας πῶς τέλειωσε ἡ ὑπόθεσις;

Πόσο γελιέστε! Συνήγορο δὲν εἶχε τὸ θῦμα νὰ φωνάξη τὴν ὥρα πού τὸ σφάζατε... Μὰ τώρα ἡ ψυχὴ του φτερούγησε κι ἔτρεξε στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ καὶ βοᾷ «εἰς τὰ ὦτα Κυρίου Σαβαώθ» (Ἰακ. ε' 4)!

Σάν μελίσι οί ψυχοῦλες μυριάδων σφαγιασθέντων ἀθῶν περι-
στρέφονται γύρω ἀπό τό θρόνο τοῦ Θεοῦ καί βοοῦν! Βασίλισσα στό με-
λίσι αὐτό ἡ ψυχὴ τοῦ Ἄβελ. Ἀκολουθοῦν τὰ βρέφη τῆς Βηθλεέμ. Μαζὶ
καὶ ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς γῆς, πού στερήθηκαν βίαια τὴ ζωὴ τους ἀπὸ τὴν
πεῖνα, ἀπὸ τὶς ἀρρώστιες, ἀπὸ τοὺς πολέμους. Κι ἔρχεται καὶ τὸ πυκνό-
τερο σμῆνος τῶν ἀθῶν ψυχῶν. Τὰ παιδιὰ τῶν ἐκτρώσεων. Φωνάζουν οἱ
ψυχὲς τῶν ἀθῶν θυμάτων, ὅπως τὶς βλέπει ὁ Ἰωάννης στὴν Ἀποκά-
λυψι: «Εἶδον ὑποκάτω τοῦ θυσιαστηρίου **τὰς ψυχὰς τῶν ἐσφαγμένων**
διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τὴν μαρτυρίαν... Καὶ ἔκραξαν φωνῇ με-
γάλῃ λέγοντες· ἕως πότε, ὁ δεσπότης ὁ ἅγιος καὶ ὁ ἀληθινός, οὐ κρίνεις
καὶ ἐκδικεῖς τὸ αἷμα ἡμῶν ἐκ τῶν κατοικούντων ἐπὶ τῆς γῆς;» (Ἀποκ. ς' 9-
10).

Λαλεῖ ὁ Ἄβελ μὲ τὴ λευκὴ ζωὴ του. Λαλεῖ μὲ τὸ ἀθῶο αἷμα του.
Λαλεῖ καὶ κράζει καὶ ὡς διαρκὴς ἔλεγχος κάθε ἐνόχου, πού σάν τον Κάιν
ἐπαναπαύεται, ὅτι ξέφυγε ἀπὸ τα μάτια τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀπο τὴν
ἀνθρώπινη δικαιοσύνη...

Λαλεῖ ὅμως ὁ Ἄβελ μὲ τὸ μεγάφωνο **τῆς συνειδήσεως** τοῦ Κάιν.
«Κάιν! Στένων καὶ τρέμων ἔση ἐπὶ τῆς γῆς» (Γεν. δ' 12).

Δὲν θὰ ἡσυχάσης, ἔνοχη συνείδησι! Θὰ εἶσαι «ἐπικατάρατος ἀπὸ
τοῦ νῦν» (Γεν. δ' 11). Μακάρι τό «νῦν» νὰ μὴ γίνῃ «αἰεὶ»! Μακάρι οἱ
ἔνοχοί τῆς γῆς νὰ συγκλονιστοῦμε ἀπὸ τὴ φωνὴ τῆς συνειδήσεως καὶ νὰ
μετανοήσουμε! Μόνο ἔτσι θὰ σιγήσῃ μέσα μας «ἡ φωνὴ τοῦ Ἄβελ», κατὰ
τῆς ὁποιασδήποτε ἀδικίας καὶ ἀτιμίας.

Πηγη : aktinesblogspot@gmail.com